

[Wilhelm.]

sige med augustforliget. Efter augustforliget er inflationsraten blevet næsten fordoblet. Det var jo til at forudse, og det har vi faktisk sagt i tide. I det øjeblik man sætter den automatiske dyrtidsregulering ud af kraft, er der virkelig ikke nogen som helst bremse på prisstigningerne her i landet, er der ingen motivering hos dem, der fastsætter priser, for at holde igen.

Derfor kan det ikke undre, at man netop efter augustforliget har fået en fordobling af inflationsraten. Men selv i den periode, hvor man fik den mildnet noget, synes jeg, det er værd at notere sig, hvad handelsministeren, økonomiministeren, regeringens talsmand, ved denne lejlighed ikke nævnte med et eneste ord, at det skete på bekostning af beskæftigelsen, at man i alle disse forlig, der blev remset op, og også de ting, der blev forbigået, simpelt hen har forfulgt andre mål på bekostning af beskæftigelsen, at man i direkte strid med de løfter, socialdemokratiet gik til valg på for kun 2 år siden, har bestemt sig for at bekæmpe betalingsbalanceunderskud og at bekæmpe inflation på bekostning af beskæftigelsen. Heller ikke et ord om, at man med augustforliget f. eks. direkte tog skridt til en forøgelse af arbejdsløsheden med ca. 30.000 på årsbasis. Regeringens egne beregninger, som vi ved foreligger, nægter den at lægge frem, så vi er nødt til at holde os til vores egne, som aldrig er blevet dementeret. 30.000 flere arbejdsløse som følge af augustforliget. Om dette beskæftigelsesproblem havde ministeren ikke engang beklagelse, ikke et ord om arbejdsløsheden, som i dag er større, end den var, da regeringen startede, og som, på trods af alle de byrder, man har pålagt lønarbejderne, har været støt stigende gennem hele perioden.

Det skyldes jo ikke lønglidning. De seneste tal, vi har for det, har økonomi- og handelsministeren selv oplyst i sidste uge i politisk-økonomisk udvalg på et spørgsmål derom. Her fik vi at vide, og det er da formentlig korrekt, hvad man fra lønstatistikkerne med de nyeste tal ved, at lønglidningen har været afdæmpet helt frem til tredje kvartal af 1976. Der blev oven i købet tilføjlet, at dette lønglidningsbegreb endda er et forkert begreb, for det indeholder de lønstigninger, der følger af produktivitetstigningerne, og som bekendt har der aldrig været så høj en produktivitetstigning her i landet som i de sidste 2 år med 15 pct. pr. år. Alligevel var denne falske lønglidning dæmpet

og dæmpet helt frem til tredje kvartal i 1976, og så er det stadig væk lønningerne, der skal holde for. Det har det været hele vejen gennem indkomspolitikken. Det, der har ligget bag, var den dødsyge påstand fra vismændene i foråret om, at der i Danmark gennem de sidste 7-8 år var opnået lønforspring i forhold til de lande, man konkurrerer med, på 20 pct. Det har vi bidraget til at dementere for længst. Som tidligere nævnt og trukket frem af mig i politisk-økonomisk udvalg i sidste uge har regeringen jo selv fundet ud af, at det ikke passer.

I handelsministeriets månedsrapport for oktober 1976 står konklusionen klart og tydeligt, og jeg skal gerne citere den endnu en gang – da jeg citerede den i politisk-økonomisk udvalg hævdede handelsministeren, i hvis ministerium disse beregninger er foretaget, at han kendte den ikke. Jeg går ud fra, at han kender den nu i hvert fald. Der står klart og tydeligt, at stigningen i lønudgift pr. produceret enhed fra 1966-75 kun er blevet ca. 1 pct. større i Danmark end i de lande, vi sammenligner med. Det er simpelt hen fødderne væk under den påstand, som alle partier her i salen, undtagen venstrefløj, og som hele pressen har brugt i deres hetz om, at der skulle være et betydeligt lønforspring her i landet. Det passer ganske enkelt ikke. Handelsministeriets egne beregninger bekræfter, at det ikke passer, og alligevel kører man videre i den skure.

Strejkerne er selvfølgelig kommet, fordi folk har gennemskuet dette og ikke kan bære mere, og slet ikke når det er forgæves, sådan som byrderne til løsning af arbejdsløshedsproblemet jo har vist sig at være. Strejkerne kommer, fordi folk er desperate, og ikke fordi de folk, der her er tale om på Dansk Eternit, oliechaufførerne, mælkechaufførerne osv., er systemnedbrydere. De er ikke traditionelt venstreorienterede, de folk, og de var bestemt ikke systemnedbrydere med deres strejker, de var blot desperate. Det er klart, at på et eller andet tidspunkt må de drage konsekvensen af deres opgør med indkomspolitikken og forstå, at det er et opgør med selve det kapitalistiske system, men det vil være falsk at sige, at det er det, der ligger bag deres reaktioner allerede i dag. Det kommer forhåbentlig.

Det førte til et hysteri over strejkerne herinde og specielt over oliechaufførernes strejke. Disse folk er lavtlønnede med et hårdt job, og de har simpelt hen fået deres lønninger låst